

VRNITEV V ANGLIJO IN SLOVO OD PRIJATELJA

Janeza Henrika Newmana smo včeraj spremljali na potovanju po Siciliji, kjer si je ogledoval umetnostne zaklade in spomenike iz starega veka. Njegove lepe načrte pa je prekrižala nenadna bolezen – huda in nevarna mrzlica. Ob pomoči služabnika in zdravnikov je okrevал in se po nekaj mesecih vrnil v Anglijo, prepričan, da ima Bog zanj pripravljeno pomembno delo. Ves se je izročil vodstvu »dobrotne, blage Božje luči«.

Julija leta 1833 se je po osmih mesecih potovanja po Sredozemlju srečno vrnil domov. Njegovi domači, mama ter sestri, so se takrat preselili v vasico Littlemore blizu Oxforda. Tamkajšnja podružnična cerkev je spadala pod Newmanovo župnijo Device Marije. Bil je vesel, da so ženske prevzele nase tista opravila, ki jih v anglikanskih župniščih navadno vršijo žene župnikov. To je bilo obiskovanje bolnikov in revežev, vezenje oltarnih prtov ter skrb, da so učenci v nedeljski šoli imeli snažna oblačila, umite obraze in da so se v cerkvi lepo vedli.

Janez Henrik je bil po trdi preizkušnji na Siciliji in srečni vrnitvi poln zagona. Komaj je čakal, da se loti dela, ki mu ga je namenil Bog. Spet je bil učitelj in župnik v Oxfordu. »Časi so hudi,« si je govoril, »in če je svet hudoben, se kristjan pred

njim ne sme skrivati, ampak se mora lotiti dela in se podati v boj za Boga, za Božjo stvar.« Vedno ga je prevzemal občutek, da je ta svet le senca v primerjavi z resničnostjo duhovnega sveta, ki je za kopreno vidnega. Vedel pa je tudi, da je ta svet bojno polje. Tu se lahko bojujemo za Boga. Razmere v Angleški cerkvi so zahtevale prav to.

Njegov pogled je segal tudi v zgodovino, v kateri je iskal luč, ki bi mu razsvetlila sedanji trenutek. Videl je, da so nekatere resnice vere, ki so nekoč jasno sijale, sedaj zatemnjene. Zamislil se je v davno četrto in peto stoletje, v dobo njegovih ljubljenih cerkvenih očetov. Zrl je tudi v prihodnost, v moderni svet, ki mu je pečat že dajala industrijska revolucija. Slutil je, da bo prinesla napredek, naglico in podjetnost, obenem pa bo pozabljala na Boga. Vse to je bilo pred vrati, Angleška cerkev pa je bila – tako se je zdelo – pogreznjena v trden spanec.

Medtem je Newmana ponovno zadela boleča izguba: prijatelj, ki se je udeležil križarjenja po Sredozemlju v upanju, da se morda pozdravi, je podlegel bolezni. Njegov oče je Newmanu v spomin nanj podaril rimski brevir, to je latinski molitvenik katoliških duhovnikov, ki ga je pokojni imel in uporabljal. To je častitljiva knjiga s psalmi, svetopisemskimi berili, odlomki del cerkvenih očetov in slovesnimi molitvami starodavne Cerkve. Vzel jo je kot dragocen spomin, pozneje pa jo je vzljubil in začel uporabljati tudi sam.

Newman se je spet odločno posvetil sedanjosti. Prijatelj je odšel, toda gibanje se mora nadaljevati, rasti in se razcveteti.

Na pročelju cerkve Device Marije v Oxfordu, po katerem je gibanje dobilo ime, je kip Marije z Detetom. Tako je bila Devica Marija – čeprav ne izrecno – varuhinja in zavetnica tega gibanja.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Marijina svetost prihaja iz tega, ker je Kristusova mati in ker je on njen Sin. Od tod prihajajo njeni naslovi. Kristus je Božja modrost, zato je ona Sedež modrosti. Kristusova navzočnost so nebesa, zato je ona Vrata nebeška. On je neskončno Usmiljenje, zato je ona Mati usmiljenja.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!